

Arrest

nr. 265 768 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse en Oekraïense nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat O. TODTS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Oekraïense en Palestijnse nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 26 februari 2020.

1.2. Op 8 februari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 27 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de dubbele nationaliteit en bent u zowel houder van een Oekraïens paspoort als een paspoort van de Palestijnse Autoriteiten. U bent soennitische moslim. U bent geboren op 18 januari 2001 te Gaza Stad, in de Gazastrook. U bent sinds 2004 Oekraïens staatsburger nadat uw moeder N. A. E. (o.v. X), die zelf Oekraïense is, de nationaliteit voor u kon verkrijgen.

U groeide op in de Gazastrook. Omdat uw uiterlijk voorkomen anders was dan dat van de doorsnee Gazaan en u muziek speelde, kreeg u het in Gaza aan de stok met leden van Al Qassam. U diende tevergeefs een klacht in tegen hen.

Op 18 juni 2018 verliet u de Gazastrook met bestemming Oekraïne. Daar u niet in Oekraïne kon studeren, vatte u uw studies 'toerisme' aan in Rusland. Vooraleer u uw eigenlijke studies aanvatte, volgde u eerst nog een jaar taallessen zodoende u de Russische taal voldoende beheerste. Op 4 februari 2020 werd u opgeroepen om zich aan te melden voor de verplichte legerdienst in Oekraïne. U kon echter een attest bekomen via uw universiteit waardoor u een uitstel verkreeg. Tijdens uw verblijf in Oekraïne kreeg enkele keren met discriminatie en pestgedrag te maken omwille van uw niet-Slavisch uiterlijk. Dit, in combinatie met uw oproeping voor de legerdienst en de 'dedovtsjsjina' (ontgroening) waaraan nieuwe soldaten onderworpen worden, hebben ertoe geleid dat u samen met uw moeder Oekraïne verliet. Op 18 februari 2020 namen jullie het vliegtuig richting Brussel. Acht dagen later dienden jullie samen een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw vrees legt u volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort (d.d. 12/12/2017, uw Palestijnse identiteitskaart (26/12/2016), uw UNRWA registratiekaart (d.d. 24/10/2014), uw geboorteakte (d.d. 24/01/2001), uw Oekraïens paspoort (d.d. 24/07/2018), uw oproeping voor uw legerdienst in Oekraïne, een oproepingsbrief uit de Gazastrook (d.d. 13/05/2018), vliegtuigtickets in verband met uw vlucht van Kiev naar Brussel, een bundel met nieuwsartikels in verband met gebeurtenissen in Oekraïne, een artikel in verband met de oorlog tussen Rusland en Oekraïne, uw studentenkaarten (d.d. 10/10/2018 & 01/09/2019), uw Oekraïense identiteitskaart (d.d. 03/07/2018), het paspoort van uw moeder, de taalcertificaten die u behaalde in Rusland (d.d. 12/07/2019 & 04/12/2019), uw schooldocumenten van de Gazastrook, met vertaling naar het Russisch, een bewijs dat u in Rusland studeerde (d.d. 30/01/2020) en een medisch document van Fedasil (d.d. 04/02/2021), een artikel over het recent opgerichte moslim bataljon, een Russisch rapport over de armste landen van Europa, een artikel over een peiling inzake de inspanningen die de Oekraïense autoriteiten ondernemen tegen corruptie, een filmpje van een soldaat die zich agressief uitlaat tegen een rekrut, een Wikipediapagina in verband met corruptie in Oekraïne en een artikel over een aanval op een Frans cultureel centrum in de Gazastrook. Tot slot stuurde u opmerkingen betreffende uw onderhoud door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofd sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Een verzoeker om internationale bescherming kan slechts in aanmerking komen voor internationale bescherming indien hij in geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit op bescherming kan rekenen. Er dient te worden opgemerkt dat uit de door u afgelegde verklaringen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 8 februari 2021, p. 4; vragenlijst CGVS, d.d. 7 augustus 2020, vraag 8) en de door u voorgelegde stukken blijkt dat u zowel over een paspoort van de Palestijnse autoriteiten als het

Oekraïense staatsburgerschap beschikt. In casu werd vastgesteld dat er wat u betreft geen actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet kan worden aangenomen ten opzichte van Oekraïne.

Vooreerst slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk opgeroepen werd om uw legerdienst te vervullen in Oekraïne (CGVS p. 9, 13, 15, 16; vragenlijst CGVS, vraag 8). Betreffende de oproepingsbrief die u neerlegt waarmee u wil staven dat u zich op 4 februari 2020 moest aanmelden bij het lokale bureau, dient namelijk te worden opgemerkt dat deze brief geen hoofding bevat en een deel ervan werd weggescheurd. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat het papier volledig is, u het in deze staat kreeg en de autoriteiten het mogelijks niet volledig kopieerden (CGVS p. 13). Voorgaande is weinig ernstig. Het mag immers verbazen dat u niet zou weten in wat voor vorm u dit soort documenten mag verwachten, daar u net vreest uw legerdienst te moeten vervullen. Ook is het zeer opmerkelijk dat u behalve die ene brief geen oproeping meer gekregen zou hebben, hoewel u zich nog steeds niet bent gaan aanmelden (CGVS p. 14, notities persoonlijk onderhoud CGVS N., d.d. 11 februari 2021, p. 12, 13). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt namelijk dat uw oudere broer oproepingen bleef ontvangen tot aan zijn dood (CGVS N. p. 11). Dat de Oekraïense autoriteiten dit bij u niet deden, hoewel men u een eerste keer persoonlijk kwam opzoeken (CGVS p. 13) en men dus weet waar men u kan vinden, doet sterk afbreuk aan uw these dat u door de autoriteiten gedwongen zou worden om naar het leger te gaan om uw dienstplicht te vervullen (CGVS p. 9), laat staan dat zij u hiervoor verwachten. Evenzo kan er van de Oekraïense autoriteiten worden verwacht dat zij intussen enig demarche zouden hebben ondernomen om u alsnog in te lijven of ten minste op te roepen, al is het maar om aan de bevolking en toekomstige rekruten te laten weten dat zij de oproepingen ernstig nemen en deze niet zomaar naast zich neer kunnen worden gelegd.

Ook legt u weinig geloofwaardige verklaringen af over uw bewering slechts tijdelijk een uitstel te hebben verkregen van de Oekraïense autoriteiten (CGVS p. 13). U verklaart dat u een kort uitstel kreeg met behulp van een bewijs van studie, hetwelk u ook neerlegt in het kader van uw verzoek (CGVS p. 13, 14), maar kan vreemd genoeg niet vertellen hoelang dit uitstel van kracht was (CGVS p. 13). Uw moeder kan evenmin duidelijkheid scheppen (CGVS N. p. 12). Gelet op het gegeven dat u zich hiermee ten minste tijdelijk zou kunnen onttrekken aan de legerdienst, mag er van u toch verwacht worden dat u dit zou weten en zich hierover geïnformeerd zou hebben. Dat u dat niet deed, duidt op een frappante desinteresse en doet afbreuk aan uw vrees voor de dienstplicht.

Frappant is ook dat u er niet in slaagt enige kennis over de legerdienst in Oekraïne tentoon te spreiden. U weet niet hoe de dienstplicht eruitziet, hoelang ze duurt, vanaf wanneer iemand kan worden opgeroepen of wat alle de verschillende mogelijkheden op vrijstellingen zijn (CGVS p. 13, 14, 15). Dat u voorgaande zaken niet belangrijk vond (CGVS p. 15) is frappant te noemen voor iemand die een vrees voor diezelfde legerdienst koestert.

Ook over de wijze waarop uw moeder een uitstel zou hebben verkregen, kan u niets vertellen (CGVS p. 9). U haalt aan dat uw moeder bij verschillende diensten is langsgesegaan maar weet geen enkele dienst bij naam te noemen (CGVS p. 14). Voorgaande zou er nochtans voor gezorgd hebben dat u zich niet meteen moest gaan aanmelden bij het Oekraïens leger. Uw moeder verklaart in dit kader dat het onnodige informatie was om te weten voor u en u zich hier niet mee bezig hield (CGVS N. p. 14), wat niet te begrijpen valt. Van iemand die daadwerkelijk vreest om zijn legerdienst te moeten vervullen, kan worden verwacht dat hij zich uitvoerig informeert over zijn mogelijke oproeping, de gevolgen daarvan, de structuur van de dienstplicht, en de mogelijke procedures om een uitstel of vrijstelling te verkrijgen. Dat u zich niet eens informeerde over deze zaken (CGVS p. 14, 15), staat haaks op de houding die men van iemand in de door u omschreven situatie mag verwachten en doet sterk afbreuk aan het geloof dat de Oekraïense autoriteiten u daadwerkelijk willen inlijven. Zo haalt u ook aan dat het land in oorlog is en u daardoor, als enige kind van uw moeder nochtans wettelijk voorzien, geen vrijstelling kon krijgen (CGVS p. 14). Vreemd is echter dat u hiervan geen bewijs kunt neerleggen en zelf niet zeker weet of uw moeder daarvan een bewijs heeft. Opmerkelijk is ook dat u bijvoorbeeld niet nagegaan zou hebben dat u, die reeds een uitstel zou hebben gekregen omwille van zijn studies, zich niet volledig zou kunnen zelfs kan onttrekken aan die plicht indien u door uw studies de maximumleeftijd voor de dienstplicht overschrijdt.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er ernstige vraagtekens kunnen worden gesteld bij uw bewering opgeroepen te zijn geweest door het Oekraïense leger om uw dienstplicht te vervullen.

Wat er ook van zij, indien u bij een terugkeer naar Oekraïne daadwerkelijk zou worden opgeroepen, moet er op worden gewezen dat een land de dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en

een eventuele mobilisatie van deze reserve, moet regelen. De wijze waarop men dit invult kan verschillen van land tot land. Zo ook de reglementering waaraan alle ingezetenen zijn onderworpen. Dat u het mogelijks niet eens bent met die keuzes, neem niet weg dat deze reglementering van toepassing is op alle ingezetenen en een onderdeel vormen van de rechten én de plichten die de nationaliteit waarvan u houder bent met zich meebrengt. Ook wanneer u verklaart dat het land u niet zou aanbelangen of het niet uw land zou zijn (CGVS p. 17) blijft deze plicht van toepassing op uw persoon. U bent immers een onderdaan van de Oekraïense staat en aldus onderworpen aan haar wetten. U verwijst naar mogelijke straffen voor personen die zich onttrekken aan de dienstplicht (CGVS p. 9), hetgeen niet meer dan normaal is in een land met verplichte dienstplicht. Het mag echter duidelijk zijn dat straffen voor het zich onttrekken aan de dienstplicht of de mobilisatie van reservisten, alsook het deserteren niet kan worden beschouwd als een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, noch als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Voorts heeft de reglementering betreffende de dienstplicht en het behoud van een militaire reserve tot doel, over voldoende gevechtstroepen te beschikken ingeval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit betekent dat in geval van een militair conflict sommige categorieën van ingezetenen van een land indien nodig naar de wapens grijpen en strijd leveren om de integriteit of de nationale veiligheid te garanderen. Alleen het feit te worden gedwongen wettig strijd te leveren, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Het opgeroepen worden voor de dienstplicht staat in tegenstelling tot uw bewering (CGVS p. 9, 14, 16, 17), niet gelijk met de mobilisatie van reservisten en het vechten aan het front. Het gegeven dat u deze twee zeer verschillende zaken klaarblijkelijk niet uit elkaar weet te houden, is op zichzelf al veelzeggend inzake de desinteresse in de legerdienst die u vreest. Van iemand die vreest naar het front gestuurd te worden, mag evenwel verwacht worden dat hij dit zou weten (CGVS p. 9, 14, 16, 17). Bovendien blijkt dat het sturen van dienstplichtigen naar de gevechtszones, verboden is onder de Oekraïense wet. Het gros van de dienstplichtigen wordt immers ondergebracht bij de luchtmacht en de marine. Er zijn gevallen waarbij dienstplichtigen worden ingezet bij de antiterrorisme operaties, zij het evenwel in een ondersteunende rol en dus niet als onderdeel van een gevechtseenheid. De voornaamste reden hiervoor is dan ook dat een dienstplichtige niet over de nodige vaardigheden beschikt en de vereiste opleidingen heeft genoten om het verschil te maken aan de frontlinie. Gelet op het geheel dat voorafgaat, kan uw these dat u (in het geval u de legerdienst zou moeten vervullen bij een terugkeer) moet gaan vechten aan het front, dan ook niet gevolgd worden.

Ook uw bewering dat uw islamitisch geloof u de nodige problemen zou bezorgen in het Oekraïens leger, kan allerm minst gevolgd worden (CGVS p. 10, 15, 16; vragenlijst CGVS, vraag 8). Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat er in navolging van de annexatie van de Krim, een groot aantal moslims vrijwillig zijn aangesloten bij het Oekraïens leger.

Hoewel het hier inderdaad vaak om Tataren uit de Krim gaat, zijn er evenwel verschillende Oekraïense moslims die het leger als vrijwilliger hebben vervoegd. Evenzeer hebben verschillende van hen de gangbare militaire strijdkrachten vervoegd. Ook blijkt, zoals u zelf ook aantoonde door een artikel neer te leggen, dat het Oekraïens leger een moslim bataljon opgericht heeft. In tegenstelling tot de kritiek op het bataljon in het door u neergelegde artikel, staat er in de objectieve beschikbare informatie te lezen dat er wel degelijk met hen rekening gehouden wordt. Zo kan er gebeden worden, krijgen zij spirituele steun, wordt er voorzien in Halal maaltijden voor zover dat mogelijk is en genieten zij veel respect omwille van hun inzet voor het land waarvan zij de nationaliteit dragen en wiens grondgebied zij helpen te bewaren. Deze beschikbare informatie staat dan ook haaks op u these i.v.m. de manier waarop moslims worden behandeld in het Oekraïens leger. Dat u het bestaan ervan niet zou kennen (CGVS p. 16), is veelzeggend binnen het kader van uw vrees voor het Oekraïens leger, wat nog maar eens de nodige vraagtekens zet de aannemelijkheid van uw asielmotieven (CGVS p. 17).

Wat betreft uw verklaringen in verband met de problematiek rond 'dedovtsjsjina' (ontgroening) (CGVS p. 16, Vragenlijst CGVS, vraag 8), moet er op gewezen worden dat het hier gaat om sporadische en alleenstaande incidenten, en geen systematische vervolging. Het probleem van de ontgroening in het Oekraïens leger is overigens het Oekraïens parlement niet ontgaan. Een parlementaire commissaris voor de mensenrechten ziet er immers op toe dat er stappen worden genomen die de ontgroening tegengaan. Zo werden er stappen genomen om de werk en leefomstandigheden te verbeteren, werd er een daling van het aantal ontgroeningsgevallen genoteerd dankzij de introductie van contractuele soldaten en werd er een loonsverhoging doorgevoerd. Bovendien mogen soldaten nu hun mobiele telefoon gebruiken, hetgeen hun veiligheidsgevoel moet vergroten, en werd er een confidentiële telefoonlijn aangelegd via dewelke soldaten misbruik en intimidatie kunnen melden. In 2017 werden zo

reeds 54 leden van het Oekraïens leger door de Procureur-Generaal berecht. Tenslotte blijkt uit de beschikbare informatie, dat de dienstplicht die burgers dienen te vervullen, niet te vergelijken is met de inlijving van beroepssoldaat. Uit wat voorafgaat, kan dan ook besloten worden dat uw verklaringen inzake de 'dedovtsjsjina' niet gevolgd kunnen worden. Overigens is uw vrees voor de ontgroening slechts een hypothese, daar u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat de Oekraïense autoriteiten u bij een terugkeer naar het land verwachten voor de dienstplicht.

Het geheel van bovenstaande noopt ertoe te besluiten dat u, omwille van verklaringen uw dienstplicht te zullen moeten vervullen, er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, te lopen bij een terugkeer naar Oekraïne. Dit is evenmin het geval voor wat betreft de problemen rond discriminatie en racisme naar waar u verwijst.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk niet dat de incidenten van discriminatie en racisme waarover u spreekt, een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet de discriminatie van dergelijke aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In uw verklaringen met betrekking tot uw problemen werden echter geen aanwijzingen gevonden van een ernstige intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit, noch die van uw naasten door de autoriteiten of door derden. U beperkt zich immers tot algemeenheden en blote beweringen. Zo verwijst u naar de volgens u algemeen bekende discriminatie tegen buitenlanders, waartoe u enkele krantenartikelen neerlegt (CGVS p. 15). Het moet echter opgemerkt worden dat deze artikelen niet over u gaan en zij een specifieke situatie omschrijven, binnen een welbepaalde context en een afgebakend tijdsstip.

U verwijst naar voorvallen waarbij u aan de Oekraïens-Russische grens uitvoerig gecontroleerd werd (CGVS p. 10). Gelet op de spanningen tussen Oekraïne en Rusland, is het echter niet geheel abnormaal dat er zulke controles plaatsvinden en dat er daarbij een ondervraging kan plaatsvinden. U verklaart dat u de enige op deze bus was die hieraan onderworpen werd (CGVS p. 10) maar legt evenwel geen enkel bewijs neer die uw verklaring kan staven. Bovendien moet er op gewezen worden dat er voor zulke controles een afdoende uitleg kan zijn en deze plaatsvinden binnen de kontributen van de nationale veiligheid. Deze zijn dan ook niet gericht tegen uw persoon, zoals ook blijkt uit uw verklaringen dat er geen verder gevolg aan deze ondervragingen werd gegeven (CGVS p. 10). Ook uw verwijzing naar een ondervraging waaraan uw moeder en uzelf onderworpen werden op de metro, kadert eveneens binnen voorgaande vaststelling, en duidt evenmin op systematisch racisme of discriminatie. Dat u soms ongepaste opmerkingen te horen kreeg (CGVS p. 10), is evenmin voldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen worden gekwalificeerd. De reacties van derden getuigen van een gebrek aan respect en dragen uiteraard de goedkeuring van het CGVS niet mee, doch ze wijzen niet op een vorm van discriminatie die zo ingrijpend is dat uw fundamentele grondrechten erdoor in het gedrang zouden zijn gekomen. Wat betreft uw verwijzing naar het gegeven dat uw broer als moslim niet begraven mocht worden bij uw grootvader, op de begraafplaats van uw familie (CGVS p. 10), moet er worden opgemerkt dat hij na tussenkomst van een lid van de Palestijnse diaspora werd begraven op een islamitische begraafplaats, waarmee het probleem werd opgelost. Hieruit kan evenmin een actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Bijgevolg kan hier niet uit blijken dat er sprake is van systematische vervolging, noch dat u hiervan het slachtoffer zou zijn geworden. Het CGVS ontkent niet dat er gevallen van racisme of discriminatie plaatsvinden in Oekraïne, zoals dat overigens doorheen Europa het geval is. Echter blijkt uit de beschikbare informatie dat waar islamofobie doorheen verschillende westerse landen aan kracht wint, in Oekraïne een tegenovergestelde trend is ingezet. Voorgaande blijkt voornamelijk een gevolg te zijn van de inzet van de Tataren uit de Krim binnen het conflict tussen Rusland en Oekraïne. Ook de Maidan revolutie blijkt bijgedragen te hebben aan de acceptatie van uit het verleden gediscrimineerde groepen en een meer tolerant Oekraïne. Zo blijkt overigens dat er in Oekraïne de laatste jaren, nieuwe moskeeën openden, een moslim sectie op een openbare begraafplaats werd voorzien en er zelfs een nieuw cultureel centrum voor moslims in Lviv werd geopend. In voorgaande stad werden er zelfs appartementen voorzien voor de moslims die vanuit de Krim diende te vluchten na de annexatie van het schiereiland door Rusland. Het geheel dat voorafgaat staat dan ook in schril contrast met het beeld dat u van Oekraïne tracht op te hangen, hetgeen niet gevolg kan worden.

Het CGVS ontkent niet dat er nog steeds individuele gevallen van discriminatie of racisme kunnen plaatsvinden. Er kan echter niet besloten worden dat het hier om een systematische vervolging van een bepaalde etnische of religieuze groep gaat, laat staan dat dit vanuit de overheid gestuurd zou zijn. Deze laatste actor blijkt, in tegenstelling tot uw bewering (CGVS p. 11), immers heel wat stappen gezet te hebben om deze problematiek aan te kaarten doormiddel van bewustmakingscampagnes alsook de installatie van een contactcentrum en politieopleidingen. Ook kan er in zulke situaties beroep gedaan worden op de beschermingsmogelijkheden in Oekraïne en kan u deze zaken aankaarten bij de officiële instanties, hetgeen van iemand in zulke situaties verwacht kan worden maar u klaarblijkelijk niet deed (CGVS p. 11, 12). Opnieuw overstijgen uw verklaringen hierover de algemeenheid niet en slaagt u er allerminst in concreto aan te tonen waarom u geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten.

Dat u geen Oekraïens spreekt (CGVS p. 7), hoeft evenmin een obstakel te vormen voor uw terugkeer naar het land. Hoewel voorgaande het dagdagelijkse leven in Oekraïne kan bemoeilijken, dient er op gewezen te worden dat u een jongeman bent, die in de mogelijkheid was om hogere studies aan te vatten in het Russisch (CGVS p. 5), een taal die u op één jaar tijd leerde op de universiteit (CGVS p. 4, 6, 10). Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u in staat bent om de Oekraïense taal binnen een redelijke periode te beheersen zodoende u deze moeilijkheid uit de weg kan ruimen. Dat u verklaart geen belangstelling te hebben voor de taal (CGVS p. 7), zegt echter veel over uw engagement om zich ook daadwerkelijk te integreren in Oekraïne, en in te zetten voor het land waarvan u evenwel staatsburger bent.

Evenmin uw beweringen geen recht te hebben op een ziekteverzekering in Oekraïne omdat u in het buitenland heeft gewoond kan niet gevolgd worden door het CGVS (CGVS p. 11). Vooreerst legt u hiertoe geen enkel bewijs neer dat u geen recht zou hebben op zo een verzekering (CGVS p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat elk Oekraïens staatsburger die gedomicilieerd is in het land, recht heeft op de publieke gezondheidsverzekering. U dient hiervoor echter wel de procedurele stappen voor te ondernemen. Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat zij hiervan op de hoogte is (CGVS N. p. 10, 11) maar heeft zij de procedure niet uitgelopen omdat zij al haar aandacht stak in een medisch onderzoek dat u nodig had voor uw studies in Rusland (CGVS N. p. 10, 11) en zij vermoedde dat er smeergeld aan te pas zou komen (CGVS N. p. 11). Er kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat indien u en uw moeder de procedure correct doorlopen, jullie wel degelijk een medische verzekering kunnen bekomen. Loutere vermoedens van uw zijde en een verwijzing naar de algemene situatie kunnen het tegendeel niet aantonen. Evenmin blijkt dat u in Oekraïne als niet-verzekerde verstoken zou blijven van elke medische zorg, vermits uw moeder volgens haar verklaringen wel terecht kon voor medische zorgen in het privécircuit (CGVS N. p. 11).

Waar u in uw verklaringen naar vormen van corruptie verwijst, dient er op gewezen te worden dat u wederom niet verder komt dan veralgemeeningen (CGVS p. 7, 17). Zo haalt u aan dat de burgers smeergeld betalen om documenten in orde te kunnen krijgen en dat buitenlanders meer moeten betalen (CGVS p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u hier persoonlijk het slachtoffer van werd, noch legt u hierover enig bewijs neer. Uit de Wikipedia-pagina die u hierover neerlegt, wat allerminst aanzien kan worden als een objectieve bron van informatie daar zij afhangt van de bijdragen van vrijwilligers en deze niet altijd stroken met de realiteit, blijkt niet dat u persoonlijk het slachtoffer werd van corruptie. Het artikel over een peiling inzake de inspanningen die de autoriteiten tegen corruptie onderneemt geeft een opinie weer op een welbepaald ogenblik, binnen een specifieke context. Anderzijds toont dit aan dat de Oekraïense overheid wel degelijk inspanning levert om bepaalde problemen binnen haar gemeenschap, aan te pakken. Dat die inspanningen mogelijks nog niet de gewenste resultaten opleverde voor bepaalde mensen, neemt niet weg dat de inspanningen geleverd worden. Het louter verwijzen naar algemene informatie volstaat echter niet om het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen. Dergelijke situatie dient immers in concreto te worden aangetoond, hetgeen u met de neerlegging van dit document niet doet. Bovendien dient te worden benadrukt dat het loutere gegeven dat iemand enkele keren met corruptie in aanmerking komt, niet wijst op systematische en persoonsgerichte vervolging die dermate ernstig is dat ze gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, van de Belgische Vreemdelingenwet.

Uit het geheel dat voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U bent er immers niet in geslaagd een beschermingsnood in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Evenmin bent u erin geslaagd aannemelijke verklaringen af te leggen aangaande het bestaan van een

reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, te lopen bij een terugkeer naar Oekraïne.

Uit de elementen die uw moeder N. A. E. (o.v. 9.010.132) in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aanbracht werd tot de slotsom gekomen dat ook zij haar vrees ten opzichte van Oekraïne niet aannemelijk heeft kunnen maken. Er werd in haar dossier een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg staan de door u en uw moeder ingeroepen asielmotieven jullie gezamenlijke terugkeer naar Oekraïne niet in de weg. U beschikt immers over een deugdelijk netwerk van familieleden in Oekraïne (CGVS p. 4, 7, 13) met wie uw moeder ook contacten onderhoudt (CGVS N. p. 6). Immers beschikken zij over een eigendom, alwaar u tijdens uw verblijf in het land reeds verbleef en ingeschreven stond (CGVS p. 4, 13). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u kon rekenen op de steun van uw moeder. Zij financierde uw reis vanuit de Gazastrook naar Oekraïne, stond ook in Gazastrook in voor het levensonderhoud, nam u als kind reeds mee voor bezoeken aan Oekraïne zodoende u uw familie leerde kennen en betaalde uw studies in Rusland (CGVS p. 5, 7, 9). Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat zij dit in de toekomst niet zou doen. Overigens dient er opgemerkt te worden dat ook uw moeder in staat bleek om regelmatig te reizen (CGVS N. p. 3, 7) en dat zij zelfs een tijdje in Tsjechië werkte (CGVS N. p. 8). Voorgaande toont dan ook aan dat zowel u als uw moeder over een grote portie zelfredzaamheid beschikken. Uit wat voorafgaat kan dan ook besloten worden dat u bij een terugkeer naar Oekraïne, uw leven opnieuw kunnen opbouwen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kharkiv (Kharkiv oblast) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw Palestijns paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart, uw geboorteakte, uw Oekraïens paspoort en uw Oekraïense identiteitskaart hebben louter betrekking op uw identiteit en uw dubbele nationaliteit, dewelke niet ter discussie staan. Uw vliegtuigtickets bevestigen uw reis naar België, dewelke niet ter discussie staat. Het paspoort van uw moeder heeft betrekking op haar persoonlijke identiteit en nationaliteit. Uw studentenkaarten, uw schooldocumenten, het bewijs van uw studies in Rusland, en uw taalcertificaten uit Rusland, hebben allemaal betrekking op het onderwijs dat u genoten heeft maar zeggen niets over uw vrees voor vervolging ten opzichte van Oekraïne. Uw oproepingsbrief van het Oekraïens leger werd reeds bovenaan besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu. De nieuwsartikelen en uitzendingen die u neerlegt in verband met racisme of discriminatie in Oekraïne hebben geen betrekking op uw persoon, noch kunnen zij uw verklaringen staven. Elk van deze artikelen bespreken een specifieke situatie, binnen een welbepaalde plaats, tijdsbestek en context maar hebben geenszins betrekking op de door u verklaarde persoonlijke vrees ten aanzien van Oekraïne. Evenmin kan uit deze documenten blijken dat de autoriteiten zich apathisch opstellen bij dit soort problemen. Het Russisch rapport over de armste landen van Europa geeft een schets weer van de economische situatie van enkele landen in Europa maar gaan verder niet in op de door u aangehaalde persoonlijke problemen. Bovendien kan er niet nagegaan worden op welke wijze dit rapport tot stand is gekomen, noch met welk doel het werd opgesteld. Bovendien kan hier niet uit blijken dat u zich bij een terugkeer naar Oekraïne in een precarie situatie zou terechtkomen. Het filmpje van een soldaat die zich agressief uitlaat ten aanzien van een jonge rekrut toont slechts een momentopname aan binnen een specifieke context en schetst de daden van één persoon. Hieruit kan niet opgemaakt worden dat het gehele Oekraïense leger zich zou op gelijkaardige wijze zou opstellen, evenmin dat de autoriteiten tegen zulk

uitzonderlijk gedrag geen stappen ondernemen. Uw UNRWA-registratiekaart toont aan dat u in de Gazastrook beroep kan doen op de diensten van het agentschap. Uw oproepingsbrief uit de Gazastrook en het artikel in verband met een aanval op een Frans cultureel centrum in de Gazastrook hebben dan weer enkel betrekking op uw asielmotieven ten opzichte van de Palestijnse gebieden maar hebben geen betrekking op uw vrees ten aanzien van Oekraïne. Het medisch attest dat u neerlegt heeft betrekking op uw gezondheidstoestand en bespreekt bepaalde verwondingen die u in de Gazastrook zou opgelopen hebben. Zij kunnen uw verklaringen jegens Oekraïne echter niet bevestigen. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. De opmerkingen van uw advocaat werden in rekening genomen bij bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar Gaza."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet; artikel 4 van de Richtlijn 2011/95 van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; de rechten van de verdediging en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Verzoeker houdt vooreerst een theoretische uiteenzetting over de bepalingen en rechtsbeginselen die hij geschonden acht en argumenteert daarna als volgt: *"De eiser is van Palestijnse en Oekraïense nationaliteit. Zijn vader is uit Gaza en zijn moeder uit Oekraïne. De eiser is geboren en opgegroeid in Gaza maar verliet het land in 2018. In het kader van de bestreden beslissing, voert hij aan dat hij in Oekraïne vrees om vervolgd te worden op grond van verschillende elementen: Hij zal zijn legerdienst moet doen, terwijl hij een gewetensbezwaarde is; Hij vreest in het kader van die legerdienst om geconfronteerd te zullen worden met vervolgingen, o.a. door het feit dat hij Arabier is, moslim en geen Russisch of Oekraïens spreekt (deel 1); Hij vreest gediscrimineerd te zullen worden omwille van het feit dat hij Arabier en moslim is en dat hij geboren is uit een gemengd koppel (deel 2). In het kader van zijn beslissing, beschouwt de verwerende partij de vrees voor vervolging van de eiser als ongegrond. De vrees als gewetensbezwaarde wordt niet geanalyseerd. De eiser wenst aan te tonen dat de elementen waarop de verwerende partij zich baseert niet gegrond zijn en dat zij een onjuiste en onvolledige analyse heeft gemaakt van het VIB van de eiser. 1) Het land van analyse. Ondanks het feit dat de eiser over twee nationaliteiten beschikt, wordt zijn VIB enkel geanalyseerd ten opzichte van Oekraïne. De problemen die de eiser heeft gekend in Gaza worden niet geanalyseerd en zijn bijgevolg per se niet bestreden. Toen de eiser wordt gevraagd in het kader van zijn vrij relaas om zijn vrees voor vervolging uit te leggen, wordt die vraag gesteld ten opzichte van Oekraïne (NPO, p. 15). Over de situatie in Gaza werd hij enkel gevraagd om "kort" deze elementen op te sommen, zonder de opportuniteit om dit in detail uit te leggen en zonder dat vragen daarover gesteld werden (NPO, p. 18). Indien Uw Raad zou beschouwen dat de eiser in Gaza zou kunnen terugkeren, verzoekt de eiser een vernietiging van de bestreden beslissing en dat het dossier aan het CGVS overgemaakt wordt zodat de eiser de gelegenheid krijgt om zijn vrees voor vervolging in Gaza te kunnen uiteenzetten. 2) De legerdienst in*

Oekraïne. a) De eiser is legerdienstplichtig De verwerende partij stelt in haar beslissing dat: "...". Verzoekende partij is van mening dat het niet bestreden is dat de eiser legerdienstplichtig is. Dit element wordt niet bestreden door de verwerende partij. Zij analyseert niet of de eiser de mogelijkheid heeft om aan deze legerdienst te ontsnappen. Er dient meer informatie verschaft te worden met betrekking tot het wettelijk kader van de legerdienst in Oekraïne. Het Franse Bureau voor de Bescherming van Vluchtelingen en Staatlozen (Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides, of OFPRA) voerde in juni 2016 een onderzoeksmissie uit naar Oekraïne. De bron die door de verwerende partij wordt aangehaald (UK Home Office, Country Policy and Information Note - Ukraine: Military service, December 2020, beschikbaar op: [https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/945192/Ukraine - Military Service - CPIN - v7.0 December 2020 .pdf](https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/945192/Ukraine_-_Military_Service_-_CPIN_-_v7.0_December_2020.pdf)) baseert zich in haar rapport eveneens op het verslag van de OFPRA onderzoeksmissie. In het OFPRA verslag van hun bezoek in mei 2017 werd opgemerkt: "According to article 1.3 of the Law of Ukraine on Military Duty and Military Service, military duty includes: The preparation of citizens for military service; The registration of citizens at enlistment offices; The enlistment on a voluntary (contract) basis and conscription to the military service; The performance of military service; The performance of the military duty in the reserves; Observation of the rules of military registration " (...) According to Part III, Article 14, of the Law on Military Duty and Military Service, "Registration of male citizens of Ukraine with enlistment offices is carried out with the purpose of listing citizens in the military register, determining available conscription resources, assessing educational backgrounds, acquired specialties or professions, as well as levels of physical fitness and personal qualities" 03. (...). In June 2016, the Military advisor of the European Union Delegation 106 asserted that call-up papers were sent by mail or could be delivered personally to the future conscripts who were picked from all the different regions of Ukraine on a percentage basis! 07. According to Article 18, Part 11 f of the Law of Ukraine on Military Duty and Military Service, "conscripts and citizens liable for military service are prohibited "to change their place of residence without prior notification to the appropriate military registration and enlistment office". "2 3 4 Volgens artikel 35 van de Oekraïense Grondwet van 1996 kan een alternatieve, niet-militaire plicht opgelegd worden in het geval een persoon religieuze bezwaren heeft tegen de dienstplicht: "According to Part I, article 2, of the Law of Ukraine on Military Duty and Military Service, "Military service is carried out with the observance of the Constitutional requirement of the separation of church, religious organizations and the state". Article 35 of the 1996 Constitution of Ukraine stipulates that the performance of military service is contrary to the religious beliefs of a citizen, the performance of this duty shall be replaced by alternative (non-military) duty" (cf. part 4). Moreover, according to Part III, Article 14, of the Law of Ukraine on Military Duty and Military Service, "citizens of Ukraine, who serve sentences in penitentiaries or receive compulsory medical treatment, are not subject to registration. ' Inderdaad: "According to Article 2 of The Law of Ukraine on Alternative (Non-Military) Service, adopted in 1992 and amended in 1999, "Citizens of Ukraine shall be eligible for the alternative service, if the exercise of the military duty contradicts their religious convictions, and the said citizens are affiliated with religious organizations operating in accordance with the legislation of Ukraine, whose creed prohibits the use of weapons. " A list of the latter is provided by the Cabinet of Ministers decision No. 2066 of 10 November 1999228. It consists of: (a) Adventist-Reformists; (b) Seventh Day Adventists; (c) Evangelical Christians; (d) Evangelical Christians - Baptists; (e) 'The Penitents' or Slavic Church of the Holy Ghost; (f) Jehovah's Witnesses; (g) Charismatic Christian Churches (and churches assimilated to them according to registered statutes j; (h) Union of Christians of the Evangelical Faith — Pentecostals (and churches assimilated to them according to registered statutes); (i) Christians of Evangelical Faith; (j) Society for Krishna Consciousness. Verder zijn er verschillende gronden die de basis kunnen vormen voor uitstel van de dienstplicht: "At his request, a conscript can be granted the postponement of his call-up for family reasons if : he is the only family support for invalid or underage kin or siblings, for invalid parents, or a single father or mother ; If he is a single parent responsible for providing for two or more minors until the eldest of them reaches adulthood; If he is the father of a child less than three years old or of a child of more than three years who is raised without a mother; he she deceased or he it in case of a court decision ; If he is the father of two or more children. Postponement of a call- up can also be granted to a conscript if he has an invalid child, an invalid wife or a pregnant wife, or if he is orphaned. (...). Postponement of a call-up for regular military service is also granted to conscripts who wish to further their education on a full-time basis in higher education establishments, secondary and higher religious education establishments, and to those pursuing post-graduate or doctorate degrees. It also applies to citizens of Ukraine who "in the framework of international agreements are studying in education establishments in other states". Part J, Article 17, of the Law of Ukraine on Military Duty and Military Service provides that postponement of a call-up for regular military service "is granted once during the whole period of study". By October 1st of each year, conscripts who benefit from postponements are obliged to present documents to the regional (city) military commissariats confirming that they are still

entitled to it. In case they "discontinue their studies on their own initiative", or "fail to complete a study program" outside of "health or family reasons", they lose their right. In juni 2016 werd de wetgeving aangepast op volgende wijze: "In June 2016, representatives of the Defense Ministry of Ukraine recalled that in a move to increase the amount of military personnel, on 15th January 2015, the Ukrainian parliament had extended "the compulsory draft age for male citizens from 18 to 20 years", and upgraded its upper limit from 20 to 27 years. According to the Law on Military Duty and Military Service, "Ukrainian male citizens who are physically qualified for military service, over 18 years old and older; but who have not reached the age of 27, and who have no right for exemption from military service" will be conscripted". At the same time, the duration of conscription has been extended to 18 months for regular conscripts and 12 months for specialists or holders of master degrees. De verklaringen van de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud worden bevestigd door de Oekraïense wettelijke bepalingen betreffende de dienstplicht. Uit de aangehaalde informatie volgt dat verzoeker, op dit moment 20 jaar, inderdaad van dienstplichtige leeftijd is. Verder bevestigt de Oekraïense wetgeving dat uitstel van de dienstplicht mogelijk is, op grond van het verderzetten van de aangevatte studies (NPO pp. 9 en 13). Hieruit blijkt ook dat verzoeker slechts eenmalig uitstel kon vragen omdat hij studeerde in Rusland. Een alternatieve dienst of vrijstelling is echter slechts beschikbaar voor mensen die vanwege religieuze overwegingen hun dienstplicht niet willen volbrengen. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat: "...". Er dient echter opgemerkt te worden dat de oproepingsbrief een belangrijk document is, dat alleen ontvangen kan worden door de persoon aan wie het gericht is, of diens ouders. Dit verklaart waarom de eiser geen volgende oproepingsbrieven meer ontving: na reeds 8 dagen verlieten hij en zijn moeder het land. Zijn grootmoeder en de andere familieleden die nog in Oekraïne wonen zijn niet gemachtigd deze brief voor hem te ontvangen. Uit de bovenstaande informatie volgt dat de eiser inderdaad opgeroepen werd zijn legerdienst uit te oefenen, en dat de Oekraïense autoriteiten hier wel degelijk gevolgen aan geven. b) Vrees voor vervolging als gewetensbezwaarde. Ten tweede verklaart de eiser een gewetensbezwaarde te zijn. Verzoeker groeide op in Gaza, waar hij zijn hele leven lang niets anders kende dan oorlog en geweld. Op een gegeven moment moest hij vluchten vanuit Gaza, door problemen met Harnas en Alqassam. Tot zijn verbazing stelde de Protection Officer bijna geen vragen over zijn leven in Gaza, hoewel het zeer belangrijk is om zijn achtergrond te begrijpen. Verzoeker maakte aldaar traumatische gebeurtenissen mee. Zo werd verzoeker ooit als enige overlevende vanonder het puin gehaald na de ontploffing van een gebouw in Gaza. Ook kende hij problemen met Hamas en Alqassam. Als gevolg van deze gebeurtenissen, is het ondenkbaar geworden voor de eiser om ooit een wapen te kunnen dragen. Indien de verwerende partij meer gevraagd had naar zijn leven in Palestina, zou dit haar toelaten de gewetensbezwaren van verzoeker beter te begrijpen en te beoordelen. In zijn "Guidelines on International Protection No. 10: Claims for Refugee Status Related to Military Service in the Context of Article 1A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees", herinnert UNHCR aan het recht van staten om van hun burgers te verlangen dat zij om militaire redenen hun dienstplicht vervullen."

Verzoeker citeert vervolgens uitvoerig paragrafen 5, 8, 9, 10, 13, 14, 15, 18, 31 en 32. Hij citeert vervolgens uit het jaarverslag van het European Bureau for Conscientious Objection (EBCO) van 2020 (p. 3 en 56) en wijst er op dat met betrekking tot Oekraïne de EBCO stelt dat corruptie in de praktijk de enige manier blijkt om onder de militaire dienst uit te komen en dat uit het rapport blijkt dat ook de vrijstellingsregeling, die enkel geldt voor religieuze bezwaren, nauwelijks toegankelijk is en dat de alternatieve dienst bovendien een bestraffend en discriminatoir karakter heeft. Hij stelt dat verwerende partij in casu een gedeeltelijke en onzorgvuldige lezing maakt van de beschikbare informatie. Hij stelt dat "Uit de Oekraïense wetgeving en de informatie uit de overige aangehaalde bronnen volgt namelijk dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een vrijstelling van de militaire dienst. Voor gewetensbezwaarden is er namelijk geen vrijstellingsregeling voorzien. Volgens de Guidelines van UNHCR is dit niet conform de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, noch met het verbod op discriminatie. Nochtans is de eiser wel een gewetensbezwaarde volgens de richtsnoeren van UNHCR. Doordat de Oekraïense wetgeving niet voorziet in vrijstellingen of alternatieven voor de militaire dienst voor gewetensbezwaarden, is zij dus niet conform internationaal recht. Volgens UNHCR dient in desbetreffende gevallen aandachtig geanalyseerd te worden wat de gevolgen zijn voor de verzoeker. In casu, zou verzoeker, die opgroeide in Gaza en dus zijn hele leven niets anders gekend heeft dan geweld en vaak in contact kwam met wapens, gedwongen worden om de wapens op te nemen. Dit tevens voor een land waarvan hij dan wel de nationaliteit heeft, maar waar hij niet langer dan 8 dagen verbleef (uitgezonderd enkele vakanties). Omwille van zijn moeilijk levensparcours, is het voor de eiser ondenkbaar om een wapen te dragen of deel te nemen aan gevecht maar ook om dit te doen voor een land dat hij moeilijk kan beschouwen als zijn "vaderland", gezien hij in dit land alleen maat stigmatisering en discriminatie kende. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij geen enkele vraag heeft gesteld over het feit dat de eiser een gewetensbezwaarde zou kunnen zijn en zich enkel is gebaseerd op de situatie in het leger. Zij heeft bijgevolg geen grondige analyse gemaakt van de situatie van de

eiser.” Aangaande verzoekers vrees voor vervolging omwille van het risico op onmenselijke behandeling in het leger betoogt verzoeker dat deze eveneens niet afdoende onderzocht werd. Hij stelt dat de laatste jaren zich een groot aantal moslims, met name Tataren uit de Krim en Tsjetsjenen zich bij het Oekraïense leger voegden maar dat deze een volledig gescheiden bataljon van vrijwilligers vormen. Verzoeker wil zich niet bij dit bataljon voegen omdat de distinctieve factor van dit bataljon niet zozeer hun religie is, maar wel dat zij Krim Tataren en Tsjetsjenen zijn die vrijwillig de wapens willen opnemen tegen Rusland. Verzoeker is evenwel noch een Krim Tataar, noch een Tsjetsjeen en is niet bereid te gaan vechten tegen Rusland, waarmee hij een nauwere band heeft dan met Oekraïne. Bovendien houdt verwerende partij geen rekening met de unieke situatie van verzoeker die niet alleen moslim maar ook Palestijn is, geen Oekraïens spreekt en slechts zeer beperkt Russisch. Verder sluit het bestaan van een moslim bataljon het bestaan van racisme in andere bataljons niet uit en ging verwerende partij opnieuw over tot een gedeeltelijke en onzorgvuldige lezing van de beschikbare informatie volgens verzoeker en wijst er op dat waar verwerende partij stelt dat *“bijvoorbeeld halalmaaltijden beschikbaar zijn”*, wordt dit tegengesproken door het artikel dat zij aan het administratief dossier toevoegt (Islam.in.ua, *Muslim scouters on life before and during the ATO*, 25 december 2014). Tenslotte vestigt verzoeker de aandacht op het feit dat *“de verwerende partij zonder meer besluit om geen geloof te hechten aan het artikel aangebracht door verzoeker, met als enige motivering dat haar eigen objectieve informatie dit tegensprekt. Dit is opmerkelijk, daar een aantal van de artikels die door verweerder aan het administratief dossier werden toegevoegd nergens de bron vermelden waar deze artikels werden gepubliceerd (o.a. To Defeat Russia, Ukraine Creates Muslim Military Unit Made Up Of Crimean Tatars, 8 maart 2015). Hieruit kan dan ook bezwaarlijk worden afgeleid dat deze bron dan wel betrouwbaar en de informatie erin objectief is.”*

Aangaande het ontgroeningsritueel in het Oekraïense leger stelt verzoeker dat de inspanningen van de Oekraïense overheid om de praktijk tegen te gaan niet voldoende zijn om te kunnen besluiten dat deze niet meer voorkomen. Hij citeert daartoe uit het rapport van het UK Home Office van december 2020 dat op zijn beurt verwijst naar het Comité tegen Foltering dat in een rapport van december 2014 stelde *“The Committee is concerned at reports that hazing continues to take place in the army and at the absence of investigation and prosecution of such cases and the absence of redress for victims (arts. 2 and 16).”* Hij betoogt vervolgens: *“Voorts is het onduidelijk uit welke beschikbare informatie de verwerende partij afleidt dat het ontgroeningsritueel niet plaatsvindt voor nieuwe rekruten die hun dienstplicht uitvoeren. Uit het rapport van de UK Home Office waar zij naar verwijst, leidt Emerging Europe namelijk af dat dit ritueel namelijk net wel deel uit maakt van de ervaring van dienstplichtigen. In een artikel over Europese landen die de militaire dienstplicht nog hanteren, stelt Emerging Europe namelijk: “According to the 2020 UK Home Office Country Report on Ukraine, military service in the country involves no “acts which are contrary to the basic rules of human conduct”, however, the report does outline a number of concerning practices. These include the widespread hazing of new recruits, which is not investigated in the vast majority of cases, and a 2015 law that authorises military commanders to use physical force against “soldiers who commit criminal acts such as disobedience”. ” (Emerging Europe, You’re in the army now, 24 februari 2021. Beschikbaar op: <https://emerging-europe.com/news/youre-in-the-army-now/>). In eerdere rapporten met betrekking tot de militaire dienstplicht in Oekraïne stelt de UK Home Office in ondubbelzinnige taal dat dedovtssjina een ritueel is bij jonge dienstplichtigen. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat zij een aantal jaar later dit begrip niet langer op dezelfde wijze zou hanteren: “In the country guidance case of PS, the Tribunal held that the conditions of military service, although far from ideal (with hazing - ill-treatment of young conscripts at the hands of senior soldiers - remaining a serious problem), are not generally such as to give rise to a real risk of treatment contrary to Article 3 (para 112(2)). There is no evidence to indicate that the situation has changed since that determination was handed down. Therefore, in general, the conditions and/ or treatment likely to be faced by a person required to undertake compulsory military service would not be so harsh as to amount to persecution. However, each case must be determined on the individual facts (UK Home Office, Country Policy and Information Note - Ukraine: Military service, november 2016, p. 5 en UK Home Office, Country Policy and Information Note - Ukraine: Military service, April 2017, p. 6). Zoals blijkt uit het persoonlijk onderhoud van de moeder van de eiser (NPO Mevrouw A. E. N., p. 13) onderging verzoekers’ neef wel degelijk het ontgroeningsritueel tijdens de uitvoering van zijn dienstplicht.”* Verzoeker besluit dit onderdeel van zijn betoog door er op te wijzen dat hij zich tijdens de dienstplicht bovendien in een uiterst kwetsbare positie zou bevinden omwille van (1) het feit dat hij opvalt door zijn niet-Slavische uiterlijk en hierdoor riskeert gevisieerd te worden; (2) het gegeven dat hij de taal niet spreekt en slechts een beetje Russisch; (3) het feit dat hij moslim is en er geen enkele garantie is dat hiermee zou rekening gehouden worden. Integendeel wijst verzoeker er op dat in één van de artikels die door verwerende partij aan het administratief dossier werden toegevoegd één van de militairen van het zogenaamde moslimbataljon getuigde dat zelfs in dat bataljon halalmaaltijden niet altijd worden aangeboden; (4) het gegeven dat hij mentaal enorm kwetsbaar is (stuk 3). Hij groeide op in oorlogsgebied en maakte in Gaza verscheidene

gewelddadige incidenten mee. Hij stelt dat het ontgroeningsritueel voor hem, gezien zijn individuele omstandigheden, een vorm van vervolging uitmaakt.

Met betrekking tot het racisme in de Oekraïense maatschappij kan verzoeker de motivering in de bestreden beslissing allerm minst volgen. Hij herinnert er aan dat hij geen Krim Tataar is en dat zijn positie dan ook fundamenteel verschilt van deze groep en stelt dat het onbegrijpelijk is dat verwerende partij geen graten lijkt te zien in de selectieve, op racial profiling gebaseerde controles wanneer de verzoeker en zijn moeder het openbaar vervoer in de Oekraïne gebruiken. Hij wijst er vervolgens op het door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde rapport van het UK Home Office over minderheidsgroepen in Oekraïne en citeert paragrafen 5.1.1. tot en met 5.1.5. en 11.1.1. tot en met 11.1.3. van dit rapport (UK Home Office, "Country Policy and Information Note - Ukraine: Minority Groups", juni 2019, pp. 19-20) en pagina 14 van dit rapport waarin enkele voorbeelden worden gegeven van de behandeling waaraan mensen met een niet-Slavisch uiterlijk en donkere huidskleur aan onderworpen worden. Hij stelt verder dat verschillende andere bronnen bevestigen dat racisme en discriminatie wel degelijk een ernstig probleem vormen in de samenleving, ondanks inspanningen van de autoriteiten en citeert ASYLOS, "La situation des musulmans en Ukraine", november 2016, p. 10 en European Commission against Racism and Intolerance (ECRI), "Report on Ukraine", Adopted on 20 June 2017, Published on 19 September 2017, § 49. Verder citeert hij uit United Nations, Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, "Report on the human rights situation in Ukraine, 16 November 2018 to 15 February 2019", § 94 en "1 August 2020 to 31 January 2021", § 82 waaruit blijkt dat de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten de Oekraïense autoriteiten oproept tot het veroordelen van haatzaaien en discriminatie en ASYLOS, "La situation des musulmans en Ukraine", november 2016, p. 19 om te stellen dat slachtoffers van dergelijke incidenten niet terecht kunnen bij de politie. Hij wijst er tot slot op dat *"Hoewel het aanhoren van ongepaste opmerkingen an sich niet voldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen worden gekwalificeerd, kunnen verschillende elementen tezamen op de geest van de verzoeker een zodanige invloed uitoefenen, dat een gegronde vrees voor vervolging op "cumulatieve gronden" redelijkerwijs kan worden gerechtvaardigd"* (UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, HCR/IP/4/Eng/REV.I Geneva, februari 2019, § 53). Hij argumenteert dat hij verscheidene voorbeelden aanhaalt waaruit blijkt dat hij wel degelijk het slachtoffer werd van racisme en discriminatie in Oekraïne: *"Zo geeft hij aan dat hij als buitenlander vaak meer moest betalen dan andere Oekraïners (met een Slavisch uiterlijk), dat hij als enige aan zeer strenge controles en ondervragingen onderworpen werd wanneer hij de bus of metro nam, dat hij werd beschuldigd van banden met Harnas en terrorisme, dat er op straat beledigingen naar hem geroepen werden, (NPO p. 7, 10, 12, 16 en 17. Zie ook NPO Mevrouw A. E. N. p. 5, 6, 9 en 13). Verder was het voor de familie van de eiser onmogelijk om de oudste zoon van het gezin, H., te begraven op de begraafplaats waar de familie een stuk grond bezat. De officiële reden hiervoor was dat de begraafplaats alleen voor christenen was, maar in de realiteit was dit een van de vele pesterijen door de eiser en zijn familie ervaren in Oekraïne (NPO p. 10-11 en NPO Mevrouw A. E. N. p. 13). Inderdaad, de cumulatie van al deze elementen maken voor de eiser wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging uit."*

Tenslotte stelt verzoeker dat indien de Raad tot de conclusie komt dat er geen verband bestaat tussen de geleden schade en de etnische afstamming, verzoeker op zijn minst de subsidiaire bescherming moet worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofddorde, de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 27 april 2021 te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift de bestreden beslissing, het document pro deo en een attest van de psycholoog van 25 mei 2021 toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het

Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij*

heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker legt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer zijn Palestijns paspoort en Palestijnse identiteitskaart, zijn UNRWA registratie kaart, zijn geboorteakte, zijn Oekraïens paspoort en Oekraïense identiteitskaart voor. De Raad stelt vast dat de Oekraïense nationaliteit van verzoeker door geen van beide partijen betwist wordt en dat deze blijkt uit zijn Oekraïens paspoort. Uit de vluchtelingendefinitie in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag volgt dat de vrees voor vervolging moet worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar *“land van herkomst”* in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land van nationaliteit van de verzoeker.

Gezien hierboven werd vastgesteld dat niet betwist wordt dat verzoeker de nationaliteit van Oekraïne bezit, moet diens vrees voor vervolging ten aanzien van dit land worden onderzocht. In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat verzoeker over twee nationaliteiten zou beschikken en de Raad verzocht wordt om de bestreden beslissing te vernietigen indien hij van oordeel zou zijn dat verzoeker naar Gaza zou kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat hiermee niet betwist wordt dat zijn nood aan internationale bescherming moet onderzocht worden ten aanzien van het land waarvan niet wordt betwist dat hij er de nationaliteit van bezit, *in casu* Oekraïne.

4.3. Verzoeker werd geboren in de Gazastrook en kreeg in 2004 het Oekraïens staatsburgerschap nadat zijn moeder, die eveneens de Oekraïense nationaliteit bezit, dit voor hem had aangevraagd. Verzoeker groeide op in de Gazastrook. Volgens zijn verklaringen kreeg hij problemen met Al Qassam omwille van zijn uiterlijk en het feit dat hij muziek speelde en verliet op 18 juni 2018 Gaza. Omdat hij niet in Oekraïne kon studeren vertrok verzoeker naar Rusland, waar hij na een jaar taallessen toerisme aanvatte. Hij werd op 4 februari 2020 opgeroepen om verplichte legerdienst te doen in Oekraïne, maar verkreeg uitstel op basis van een attest van de universiteit. Na zijn verblijf in Rusland verbleef hij nog ongeveer tien dagen in Oekraïne vooraleer naar België te reizen. Verzoeker verklaart tijdens zijn verblijf in Oekraïne het slachtoffer te zijn geweest van beledigingen op straat en door de politie samen met zijn moeder te zijn aangehouden op de metro om hun geld af te troggelen (notities PO, p. 10). Tijdens een reis van Rusland naar Oekraïne werd hij volgens zijn verklaringen op een dag aan de Oekraïense kant van de grens abnormaal lang gecontroleerd als enige op de bus omwille van zijn Palestijnse origine en werd hem gevraagd of hij banden had met terrorisme of Hamas (*idem*). Verzoeker vertrok samen met zijn moeder op 18 februari 2020 met het vliegtuig naar België waar zij acht dagen later een verzoek om internationale bescherming indienden.

4.4. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Oekraïne verplicht te worden om zijn militaire dienstplicht te vervullen en onderworpen te worden aan het ontgroeningsritueel en anderzijds omwille van zijn Palestijnse origine in Oekraïne het slachtoffer te zullen worden van discriminatie en racisme. Na grondige analyse van de elementen in het administratief dossier, verzoekers verklaringen, de door

partijen bijgebrachte landeninformatie en hun opmerkingen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

4.4.1. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van discriminatie en racisme wegens zijn Palestijnse origine, stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet aannemelijk maakt. De Raad wijst er vooreerst op dat niet elke verschillende behandeling van personen kan worden gelijkgesteld met vervolging. Dit is enkel in bepaalde omstandigheden het geval. Discriminatie kan vervolging inhouden indien discriminerende maatregelen leiden tot gevolgen die voor de betrokkene wezenlijk nadelig zijn; bijvoorbeeld ontneming van het recht in het levensonderhoud te voorzien, van het recht zijn godsdienst te belijden, of ontzegging van de toegang tot normaal beschikbare onderwijsfaciliteiten (UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, p. 54). Waar discriminerende maatregelen op zichzelf niet ernstig zijn kan het cumulatieve effect van verschillende maatregelen van belang zijn. Dit moet in het licht van alle omstandigheden van de zaak worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat moslims, zoals verzoeker, in Oekraïne geconfronteerd kunnen worden met racisme en discriminatie, zoals dat helaas in tal van Europese landen, met inbegrip van België, ook het geval is. De Raad leest in het door verwerende partij bijgebrachte en eveneens door verzoeker geciteerde rapport van het UK Home Office, *“Country Policy and Information Note, Ukraine: Minority Groups”*, June 2019 dat Krim Tataren moeilijkheden ondervinden in regio's onder de bevoegdheid van Oekraïne inzake toegang tot de arbeidsmarkt, sociale dienstverlening en onderwijs en het ook moeilijk hebben om hun taal cultuur en identiteit te behouden, ondanks maatregelen die werden genomen door de Oekraïense autoriteiten om deze bevolkingsgroep te beschermen, in het bijzonder de groep die de Krim ontvlucht is na 2014 (zie UK Home Office, *Ukraine: Minority Groups*, p. 42 -43). Ook wordt xenofobie en discriminatie gedocumenteerd ten aanzien van personen met een niet-Slavisch voorkomen en zogenaamde *“zichtbare minderheden”* (UK Home Office, *Ukraine: Minority Groups*, p. 43-44). Evenwel blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat er een wettelijk instrumentarium bestaat om racisme en discriminatie van minderheidsgroepen tegen te gaan en te bestraffen (UK Home Office, p. 12 – 13) en dat ook in de praktijk ertegen wordt opgetreden (UK Home Office, p. 9), hoewel dit in een aantal gevallen niet efficiënt en consequent gebeurt. De Raad is niet blind voor het feit dat xenofobie en racisme veelvuldig voorkomt in Oekraïne en dat ook moslims, zoals verzoeker hiervan het slachtoffer kunnen worden. Evenwel blijkt uit de landeninformatie ook dat de mogelijkheid bestaat voor slachtoffers om hiertegen de bescherming van de autoriteiten in te roepen en dat van overheidswege inspanningen worden gedaan om discriminatie en racisme tegen te gaan. Waar verzoeker verwijst naar een rapport van Asylus van 2016 om te stellen dat slachtoffers van dergelijke incidenten niet terecht kunnen bij de politie, blijkt uit het bovenvermelde recentere rapport van het UK Home Office dat dit wel degelijk het geval is en dat een aantal klachten ook daadwerkelijk werd onderzocht en tot veroordelingen heeft geleid (UK Home Office, p. 15). Zo in de door verzoeker geciteerde rapporten over de mensenrechtensituatie van de UN High Commissioner for Human Rights de autoriteiten worden opgeroepen om het publiek aanzetten tot haat, geweld en discriminatie jegens welke groep dan ook te veroordelen en dat het vervolgingsbeleid niet effectief is in een aantal gevallen, stelt de Raad vast dat in het recentste rapport dat door verzoeker wordt geciteerd in de rapporteringsperiode 18 gevallen van bedreigingen van journalisten, mensenrechtenverdedigers, LGBTI-personen en activisten en leden van nationale minderheden worden gemeld. Verder blijkt uit het rapport dat vooral Roma-personen het slachtoffer werden van online-hatespeech en werden incidenten gemeld van hatespeech en bedreigingen aan het adres van de Hongaarse minderheid, buitenlandse studenten en personen die als pro-Russisch worden gepercipieerd (UN, OHCHR, *Report on the human rights situation in Ukraine*, 1 August 2020 to 31 January 2021, par. 81-86). Hoewel xenofobie en discriminatie van minderheden en moslims nog steeds vaak voorkomt, kan evenwel niet blijken uit de beschikbare landeninformatie dat deze dermate systematisch voorkomt in Oekraïne dat elke moslim erdoor getroffen wordt en dat de slachtoffers hiervan geen toegang zouden hebben tot effectieve overheidsbescherming. Een individuele beoordeling is dan ook noodzakelijk in het licht van de individuele omstandigheden van de verzoeker.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker drie incidenten aanhaalt waarin hij het slachtoffer werd van racisme of discriminatie omwille van zijn Palestijnse origine. Wat betreft het incident waarbij hij aan de grens gedurende verschillende uren werd tegengehouden verklaart hij het volgende *“Ze zeiden je bent een Palestijn. Ze vroegen waarom ik Palestina heb verlaten, wie ik had in Oekraïne, ze keken mijn computer na. Ze vroegen of ik banden had met terrorisme of Hamas omdat ik foto's van gesneuvelde mensen had”* (notities PO, p. 10). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker het slachtoffer was van *“racial”* of *“ethnic profiling”*, kan de Raad slechts vaststellen dat uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij hier dusdanig onder leed dat dit een fundamentele impact had op zijn welzijn. Zo het niet uitgesloten is dat hij meer dan anderen werd gecontroleerd omwille van zijn Palestijnse documenten dan wel zijn voorkomen, kan verder bezwaarlijk worden gesteld dat hij aan

vervolging werd onderworpen nu uit niets kan blijken dat er meer gebeurde dan dat verzoeker werd ondervraagd naar zijn achtergrond en mogelijke banden met Hamas. Zelfs indien verzoeker mogelijks aan ondervraging werd onderworpen op grond van stereotiepe vooroordelen, kan uit niets blijken dat deze ondervraging disproportioneel zou zijn geweest of zijn fundamentele rechten zou hebben geschonden. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen niet dat hij als gevolg hiervan ooit de toegang tot het Oekraïense grondgebied werd ontzegd. Ook de andere door verzoeker aangehaalde incidenten zoals het feit dat zij op de metro door corrupte politieagenten zouden zijn tegengehouden of op straat zou zijn nageroepen, zijn, hoe betreurenswaardig ook, niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade te worden gekwalificeerd. Wat betreft het probleem met betrekking tot de begraafplaats voor zijn broer, verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud het volgende: *“Ik maakte ook wat mee over Islam. We brachten mijn broer na zijn dood naar Kharkhov. De familie van moeder heeft een eigen begraafplaats. We wilden broer naast mijn grootvader begraven. De kerk van de stad heeft het afgewezen. Omdat mijn broer moslim was. Via de Palestijnse en Arabische gemeenschap konden wij een andere begraafplaats vinden”* (notities PO, p. 10). Uit de verklaringen van verzoekers moeder blijkt dat zijn broer begraven werd op een begraafplaats voor moslims in de stad zelf (notities PO moeder, p. 14). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers moeder Christen is; de kerk volgens zijn verklaringen heeft geweigerd om zijn broer, die moslim is op de begraafplaats van de familie te laten begraven en dat verzoekers broer na tussenkomst van de Palestijnse diaspora in Oekraïne op een islamitische begraafplaats werd begraven. Uit dit alles kan geen vervolging in hoofde van verzoeker in vluchtelingenrechtelijke zin blijken, nu uiteindelijk zijn broer op een islamitische begraafplaats werd begraven, de weigering om een moslim te begraven op een Christelijke begraafplaats niet onredelijk lijkt en ook niet kan blijken dat het om een “pesterij” zou gaan, zoals verzoeker in het verzoekschrift beweert.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat de incidenten van discriminatie waarvan verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geweest zelfs cumulatief beoordeeld niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Beoordeeld in het licht van de algemene landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker kan niet worden besloten dat hij het slachtoffer is geweest van maatregelen die wezenlijk nadelig waren en hem de toegang tot de uitoefening van grondrechten hebben verhinderd, noch blijkt dat hij omwille van zijn Palestijnse origine in geval van terugkeer in de toekomst aan dergelijke maatregelen zal onderworpen worden. Evenmin blijkt uit de voorgehouden incidenten en zijn verklaringen hierover dat deze dermate ingrijpend waren voor verzoeker dat het ondraaglijk zou zijn voor verzoeker om in Oekraïne te leven. In dit verband stelt de Raad ten overvloede ook vast dat volgens zijn verklaringen er een Palestijnse gemeenschap is in Kharkov, de stad waar hij verbleef in Oekraïne en zijn broer begraven werd.

De Raad stelt voorts, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat ook uit het feit dat hij geen Oekraïens spreekt en zijn bewering geen recht te hebben op een ziekteverzekering in Oekraïne geen gegronde vrees voor vervolging kan blijken. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Dat u geen Oekraïens spreekt (CGVS p. 7), hoeft evenmin een obstakel te vormen voor uw terugkeer naar het land. Hoewel voorgaande het dagdagelijkse leven in Oekraïne kan bemoeilijken, dient er op gewezen te worden dat u een jongeman bent, die in de mogelijkheid was om hogere studies aan te vatten in het Russisch (CGVS p. 5), een taal die u op één jaar tijd leerde op de universiteit (CGVS p. 4, 6, 10). Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u in staat bent om de Oekraïense taal binnen een redelijke periode te beheersen zodoende u deze moeilijkheid uit de weg kan ruimen. Dat u verklaart geen belangstelling te hebben voor de taal (CGVS p. 7), zegt echter veel over uw engagement om zich ook daadwerkelijk te integreren in Oekraïne, en in te zetten voor het land waarvan u evenwel staatsburger bent. Evenmin uw beweringen geen recht te hebben op een ziekteverzekering in Oekraïne omdat u in het buitenland heeft gewoond kan niet gevolgd worden door het CGVS (CGVS p. 11). Vooreerst legt u hiertoe geen enkel bewijs neer dat u geen recht zou hebben op zo een verzekering (CGVS p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat elk Oekraïens staatsburger die gedomicilieerd is in het land, recht heeft op de publieke gezondheidsverzekering. U dient hiervoor echter wel de procedurele stappen voor te ondernemen. Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat zij hiervan op de hoogte is (CGVS N. p. 10, 11) maar heeft zij de procedure niet uitgelopen omdat zij al haar aandacht stak in een medisch onderzoek dat u nodig had voor uw studies in Rusland (CGVS N. p. 10, 11) en zij vermoedde dat er smeergeld aan te pas zou komen (CGVS N. p. 11). Er kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat indien u en uw moeder de procedure correct doorlopen, jullie wel degelijk een medische verzekering kunnen bekomen. Loutere vermoedens van uw zijde en een verwijzing naar de algemene situatie kunnen het tegendeel niet aantonen. Evenmin blijkt dat u in Oekraïne als niet-verzekerde verstoken zou blijven van elke medische zorg, vermits uw moeder volgens haar verklaringen wel terecht kon voor medische zorgen in het privéccircuit (CGVS N. p. 11).”*

De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker geen enkele poging doet om deze motieven te weerleggen. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

4.4.2. Met betrekking tot verzoekers vrees om tot militaire dienstplicht gedwongen te worden en aan het ontgroeningsritueel te worden onderworpen in het Oekraïense leger, stelt de Raad het volgende vast.

4.4.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (zie UNHCR, *Guidelines on international protection no. 10: claims to refugee status related to military service within the context of article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* van 3 december 2013, par. 5 – 7).

Internationale bescherming omwille van de vrees bij terugkeer militaire dienstplicht in een staatsleger te moeten vervullen, kan slechts worden toegekend omwille van (i) het bezwaar tegen de legerdienst wegens gewetensbezwaren (absolute of gedeeltelijke gewetensbezwaarden); het bezwaar tegen de legerdienst in een conflict dat in strijd is met de elementaire regels van het menselijke gedrag. Deze tweede vorm verwijst tegelijk naar het bezwaar om deel te nemen aan een illegaal gewapend conflict [*jus ad bellum*] en het bezwaar tegen het ongeoorloofde gebruik van geweld en oorlogsmethoden en – middelen zoals gereguleerd door het internationale humanitaire recht [*jus in bello*] en (3) het bezwaar tegen de omstandigheden van de legerdienst (UNHCR *Guidelines* No. 10, par. 17-34).

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker voor het eerst in het verzoekschrift opwerpt dat hij gewetensbezwaarde is. Omdat hij opgroeide in Gaza en daar constant werd geconfronteerd met oorlog en geweld en omwille van een aantal traumatische gebeurtenissen, zoals het feit dat hij levend vanonder het puin werd gehaald na een ontplofing van een gebouw in Gaza, is het voor hem ondenkbaar dat hij de wapens zou opnemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker op geen enkel ogenblik melding van gewetensbezwaren als dusdanig maar uitte hij wel de vrees om aan een ontgroeningsritueel te worden onderworpen. Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat de vrees als gewetensbezwaarde niet wordt geanalyseerd, stelt de Raad vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud hier nergens gewag van werd gemaakt door verzoeker, zodat niet aan verwerende partij verweten kan worden dit niet te hebben geanalyseerd. Bovendien wijst de Raad er op dat hij *in casu* over volle rechtsmacht beschikt waardoor het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad en dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om hierover alle elementen bij te brengen in de loop van de procedure.

Verder blijkt uit zijn verklaringen en het verzoekschrift dat verzoeker zich niet beroept op bezwaren om ingezet te worden in een illegaal gewapend conflict of in een conflict dat met ongeoorloofde methodes wordt gevoerd, maar wel op de omstandigheden van de militaire dienst en in het bijzonder het ontgroeningsritueel waarvan hij het slachtoffer zou worden en, zoals hierboven reeds aangehaald zijn in het verzoekschrift opgeworpen gewetensbezwaren.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de dienstplichtige leeftijd heeft. Volgens het rapport van het UK Home Office, *“Country Policy and Information Note. Ukraine: Military Service”* van December 2020 zijn mannelijke Oekraïense burgers die fysiek geschikt zijn voor militaire dienst, tussen 18 en 27 jaar oud zijn en die geen recht hebben op vrijstelling, dienstplichtig (p. 14). Uit de door hem voorgelegde documenten blijkt dat verzoeker geboren is in 2001 en dus binnen de leeftijdscategorie valt.

De Raad stelt vast dat de leeftijd van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenwel stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk werd opgeroepen voor militaire dienst, zoals hij beweert. Zo wordt door verzoeker niet betwist dat de oproepingsbrief die verzoeker ter staving neerlegt geen hoofding bevat (administratief

dossier, documenten neergelegd door de asielzoekers, stuk 6). Verder werd verzoeker er opmerkzaam op gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud dat een deel ervan werd weggescheurd. Verzoekers verklaring dat hij dit document zo zou hebben gekregen kan niet overtuigen, nu het niet aannemelijk is dat dergelijke officiële oproeping deels zou worden weggescheurd voor verzending. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart dat hij daarna geen oproepingen meer ontving, terwijl zijn overleden broer volgens de verklaringen van zijn moeder ook werd opgeroepen voor het leger en tot aan zijn dood oproepingen kreeg (notities PO moeder, p. 11). De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd met betrekking tot het ontbrekende stuk van de oproepingsbrief. Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat de oproepingsbrief een belangrijk document is dat alleen ontvangen kan worden door de persoon aan wie het gericht is, of diens ouders en zij kort na het ontvangen van de brief Oekraïne verlaten hebben, wijst de Raad er vooreerst op dat het gezien het belang van het officiële document het des te vreemder is dat een deel ervan is weggescheurd. Bovendien maakt verzoeker evenmin gewag van verdere pogingen door de autoriteiten om verzoeker op te roepen of hem te lokaliseren door bijvoorbeeld bij zijn familieleden naar hem te informeren na het verstrijken van het uitstel dat hij volgens zijn verklaringen had bekomen, wat redelijkerwijze verwacht zou kunnen worden indien verzoeker verzaakt aan de oproeping om zijn militaire dienstplicht te vervullen. In dit verband wijst de Raad er op dat het door verzoeker geciteerde rapport van OFPRA van mei 2017 vermeldt dat *“In June 2016, the Military advisor of the European Union Delegation 2016 asserted that call-up papers were sent by mail or could be delivered personally to the future conscripts who were picked from all the different regions of Ukraine.”* Hieruit blijkt niet dat ouders dergelijke documenten zouden kunnen ontvangen, zoals verzoeker beweert, noch kan dit verklaren waarom de autoriteiten blijkbaar geen enkele poging zouden hebben ondernomen om verzoeker te contacteren via zijn familieleden. De Raad besluit uit het voorgaande dat verzoeker geenszins er in slaagt de terechte twijfels in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn daadwerkelijke oproeping voor de militaire dienst weg te nemen.

Verder blijkt uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie dat de Oekraïense Grondwet een alternatieve (niet militaire) dienst voorziet voor personen voor wie het vervullen van de militaire dienstplicht ingaat tegen hun religieuze overtuiging. Voor zover volgens het OFPRA-rapport enkel dergelijk alternatief voor personen met een Christelijke geloofsovertuiging voorzien wordt, blijkt uit het rapport van het UK Home Office dat *“The military advisor of the European Union Delegation confirmed that there was an alternative service open for all members of any religious organisation”* (UK Home Office, p. 25). Anderzijds blijkt uit deze informatie ook dat de lijst van instellingen waar deze dienst kan vervuld worden beperkt is en dat in sommige gevallen deze alternatieve dienstplicht vervuld wordt binnen de strijdkrachten. Evenwel wijst de Raad er op dat volgens het OFPRA rapport de militaire adviseur van de EU delegatie in Oekraïne geen weet had van gevallen waarin personen het recht op alternatieve dienstplicht ontnomen werd of dat hun mensenrechten geschonden werden en dat het recht op alternatieve dienstplicht door rechtbanken ten aanzien van gemobiliseerde personen werd gehonoreerd (UK Home Office, p. 27).

In zoverre verzoeker zich beroept op het feit dat alternatieve dienst enkel wordt toegestaan op religieuze gronden en dat verzoeker weigering om militaire dienstplicht te vervullen niet gebaseerd is op zijn religieuze overtuiging maar op het feit dat het, omwille van het geweld dat hij in Gaza heeft meegemaakt, voor hem *“ondenkbaar is om een wapen te dragen of deel te nemen aan gevecht maar ook om dit te doen voor een land dat hij moeilijk kan beschouwen als zijn “vaderland”, gezien hij in dit land alleen maar stigmatisering en discriminatie kende”* zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt; wijst de Raad vooreerst op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat de discriminatie en stigmatisering die hij meemaakte niet zwaarwichtig genoeg was om als vervolging te worden aangemerkt, zodat dit bezwaarlijk vanuit vluchtelingenrechtelijk perspectief kan worden beschouwd als een grond om geen militaire dienstplicht te vervullen en op die grond de vluchtelingenstatus te bekomen. Waar verzoeker zich beroept op het feit dat hij geen band heeft met Oekraïne en dan ook niet voor het land wil vechten, bemerkt de Raad dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie of feit dat de verzoeker simpelweg niet graag naar het leger zou gaan, niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNHCR, *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees*, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171).

Uit verzoekers verklaringen kan verder niet blijken dat hij principieel gekant is tegen het dragen van wapens of het vervullen van militaire dienstplicht. Hoewel zijn vrees voor de militaire dienstplicht ruim aan bod kwam tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij verwijst naar pesterijen van moslims binnen het leger en het feit dat hij geen band heeft met

Oekraïne (*"Het is echt. Waarom zou ik in een ander land gaan vechten"* (notities PO, p. 17); *"ik wil nog herhalen wat ik eerder al zei: Ik ga niet in een land vechten dat mij niet aanbelangt"* (notities PO, p. 17). Hij maakt verder geen enkele verwijzing naar het feit dat hij principieel gekant zou zijn tegen het opnemen van wapens of het vervullen van de militaire dienstplicht en verbindt ook nergens zijn weigering om militaire dienstplicht te vervullen aan zijn ervaringen in Gaza. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ter terechtzitting zelf toelicht dat hij in elk ander land dat democratisch is en waar geen discriminatie is wel zijn militaire dienstplicht zou vervullen. Uit het voorgaande volgt dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt aangevoerd, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn weigering om militaire dienstplicht te vervullen indien hij zou worden opgeroepen in geval van terugkeer naar Oekraïne is ingegeven door een principieel bezwaar om de wapens op te nemen veroorzaakt door wat hij in zijn jeugd in Gaza meemaakte. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat zijn weigering om militaire dienstplicht te vervullen is ingegeven door gewetensbezwaren.

4.4.2.2. Voor zover verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk werd opgeroepen om de redenen die hierboven werden uiteengezet, heeft de Raad ook vastgesteld dat verzoeker de dienstplichtige leeftijd heeft, zodat niet uitgesloten is dat hij in geval van terugkeer naar Oekraïne opgeroepen wordt om zijn militaire dienstplicht te vervullen. Er moet dan ook worden onderzocht of in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van de omstandigheden van de legerdienst in Oekraïne. In dit verband beroept verzoeker zich in wezen op zijn islamitische geloof en zijn vrees voor het ontgroeningsritueel in het Oekraïense leger.

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn islamitische geloof in het Oekraïense leger, stelt de Raad vast dat uit het door verzoeker neergelegde artikel *"Creation of a Muslim battalion in Ukraine was discussed in Ankara"* van 8 februari 2015 blijkt dat de oprichting van een moslim bataljon in de regio Kherson één van de punten was die werden bediscussieerd op het World Congress of the Crimean Tatar People in Ankara en dat dit werd georganiseerd door Mustafa Dzhemilev, omschreven in het artikel als *"the plenipotentiary of the President of Ukraine for the affairs of the Crimean Tatar people"* (vrije vertaling: *"de gevolmachtigde van de President van Oekraïne voor zaken betreffen de Krim Tataren"*) onder meer met de bedoeling om financiële steun hiervoor te vragen in Ankara. Uit het door verwerende partij bijgebrachte artikel *"To Defeat Russia, Ukraine Creates Muslim Military Unit Made Up of Crimean Tatars"* van 8 maart 2015 blijkt eveneens de oprichting van een eenheid van Moslim soldaten om de grens van de Krim te beschermen en de import en export van goederen te controleren. De eenheid rapporteert volgens beide artikels aan het Oekraïense Ministerie van Defensie. Waar dit artikel zelf geen bron vermeldt, stelt de Raad evenwel vast dat in de inhoudstafel van de map landeninformatie *"International Business Times"* vermeld wordt als de auteur van dit artikel (map landeninformatie, inhoudstafel, stuk 4), zodat het objectieve karakter ervan wel kan worden nagegaan. Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat het niet om een objectieve bron zou gaan of dat de erin vermelde informatie niet correct zou zijn. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat beide voormelde artikels geen enkele informatie bevatten over de manier waarop moslims in dit bataljon worden behandeld. Bovendien kan hieruit evenmin blijken dat verzoeker als moslim automatisch in dit bataljon zou worden ingedeeld, zodat deze informatie als dusdanig niet erg relevant is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. In het artikel *"Fighting for Ukraine in the Name of Allah"* van 5 oktober 2016 gepubliceerd door 112 leest de Raad verder dat moslim aalmoezeniers voor het eerst actief werden in het Oekraïense leger en dat zij ook samenwerken met Christelijke aalmoezeniers ten behoeve van moslim soldaten. Uit het artikel *"A Muslim Scouter on life before and during the ATO"* gepubliceerd door Islam In Europe, blijkt dan weer dat moslims deel uitmaken van het Oekraïense leger en dat halal voedsel niet altijd beschikbaar is maar dat, zoals ook blijkt uit de in het verzoekschrift geciteerde passage, dit voor moslims niet het meest fundamentele probleem is omdat moslims volgens hun geloof verboden voedsel moeten eten indien dit noodzakelijk is om hun leven te redden. Uit de door beide partijen beschikbare landeninformatie kan verder niet blijken dat moslims omwille van hun geloof in het Oekraïense leger systematisch zouden vervolgd of gediscrimineerd worden. Verzoeker brengt ook geen informatie bij waaruit dit zou kunnen blijken. In zoverre verzoeker verwijst naar de in het verzoekschrift geciteerde informatie met betrekking tot racisme in de Oekraïense samenleving, volstaat het te verwijzen naar bovenstaande analyse van de Raad in punt 4.1. en stelt de Raad verder ook vast dat de door verzoeker in dit verband geciteerde bronnen geen informatie bevatten met betrekking tot de situatie van moslims in het Oekraïense leger, terwijl ook niet wordt betwist dat ook moslims op vrijwillige basis tot het Oekraïense leger toetreden. Uit dit alles volgt dat in de huidige stand van zaken verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in geval hij bij terugkeer zijn militaire dienstplicht zou moeten vervullen; ernstige problemen riskeert in het Oekraïense leger omwille van zijn omwille van zijn islamitische geloof.

Met betrekking tot verzoekers vrees om slachtoffer te worden van het ontgroeningsritueel in het Oekraïense leger, stelt de Raad vooreerst vast dat het bestaan van dergelijke praktijk in het Oekraïense leger erkend wordt door beide partijen. In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat het niet om systematische vervolging gaat, maar om sporadische en alleenstaande incidenten. Uit het rapport UK Home Office, “Country Policy and Information Note – Ukraine: Military Service” van December 2020 dat door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit eveneens wordt geciteerd in het verzoekschrift blijkt dat een Parlementaire Mensenrechtencommissaris instaat voor de monitoring van het leger en dat maatregelen worden genomen om het fenomeen van “hazing” (de mishandeling van nieuwe rekruten volgens het door verzoeker geciteerde UK Home Office rapport van 2014) tegen te gaan (UK Home Office, December 2020, punt 2.4.15). In dit verband wordt in het rapport gesteld dat de inzet van contractuele soldaten en de daling van het aantal dienstplichtigen een belangrijke factor was in de daling van het aantal gevallen van “hazing” van 22 gevallen in 2013 tot 16 gevallen in 2014. Verder wordt in het rapport ook gewezen op de verbetering van de werk- en levensomstandigheden van soldaten en de invoering van een confidentiële telefoonlijn waar misbruik en intimidatie kan worden gemeld en dat soldaten hun mobiele telefoon kunnen gebruiken, wat hun veiligheidsgevoel moet vergroten (idem en zie ook UK Home Office, December 2020, punt 7.4.1.). Verder wordt in dit rapport ook gesteld dat in het USSD HR Report 2017 wordt gemeld dat de Procureur-Generaal 117 strafzaken initieerde met betrekking tot gevallen van “hazing” en dat reeds 54 leden van het Oekraïense leger werden veroordeeld (UK Home Office, December 2020, punt 7.5.1). Zo uit de beschikbare landeninformatie kan blijken dat “hazing” nog steeds voorkomt in het Oekraïense leger, blijkt hieruit evenzeer dat er maatregelen zijn genomen die hebben geleid tot een daling van dit fenomeen en dat ook de gerechtelijke instanties hiertegen optreden. Waar verzoeker nog wijst op de verklaringen van zijn moeder, die verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat verzoekers neef het ontgroeningsritueel onderging tijdens de uitvoering van zijn dienstplicht, kan de Raad enerzijds slechts vaststellen dat het om een loutere bewering gaat die nergens wordt gestaafd met objectieve elementen en dat anderzijds, zelfs indien zou worden aangenomen dat dit zou zijn gebeurd, dit niet van aard is om de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de genomen maatregelen en bestraffing van de praktijk volgens de beschikbare landeninformatie te weerleggen. Waar verzoeker opmerkt dat het onduidelijk is uit welk rapport verwerende partij afleidt dat het ontgroeningsritueel niet plaatsvindt voor nieuwe rekruten die hun dienstplicht uitvoeren; kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij dit niet beweert in de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt weliswaar dat *“Tenslotte blijkt uit de beschikbare informatie dat de dienstplicht die burgers dienen te vervullen, niet te vergelijken is met de inlijving van een beroepssoldaat”*, maar hieruit kan niet geconcludeerd worden dat verwerende partij zou stellen dat geen ontgroeningsrituelen plaatsvinden voor nieuwe rekruten die hun dienstplicht vervullen. Waar verzoeker tracht aan te tonen dat dat een ontgroeningsritueel wel deel uitmaakt van de ervaring van dienstplichtigen door middel van zijn citaat uit het artikel van Emerging Europe, kan de Raad slechts vaststellen dat in dit artikel wordt beweerd dat het bovenvermelde UK Home Office rapport uit 2020 zorgwekkende praktijken rapporteert, waaronder *“widespread hazing of new recruits”*, maar dat uit een nauwkeurige lezing van het UK Home Office Rapport blijkt dat weliswaar wordt vermeld dat deze praktijk nog steeds bestaat maar dat nergens de bewoordingen *“widespread hazing of new recruits”* worden gebruikt in het rapport en dat het artikel van Emerging Europe verder ook geen andere bronnen citeert waaruit zou kunnen blijken dat er sprake is van een systematische praktijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen komt de Raad tot het besluit dat gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker afgelegde verklaringen en bijgebrachte documenten in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden vastgesteld omwille van het (niet) vervullen van zijn militaire dienstplicht.

4.5. De overige door verzoeker voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beoordeling door de Raad. Hierover stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“Uw vliegtuigtickets bevestigen uw reis naar België, dewelke niet ter discussie staat. Het paspoort van uw moeder heeft betrekking op haar persoonlijke identiteit en nationaliteit. Uw studentenkaarten, uw schooldocumenten, het bewijs van uw studies in Rusland, en uw taalcertificaten uit Rusland, hebben allemaal betrekking op het onderwijs dat u genoten heeft maar zeggen niets over uw vrees voor vervolging ten opzichte van Oekraïne Uw oproepingsbrief van het Oekraïens leger werd reeds bovenaan besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu. De nieuwsartikelen en uitzendingen die u neerlegt in verband met racisme of discriminatie in Oekraïne hebben geen betrekking op uw persoon, noch kunnen zij uw verklaringen staven. Elk van deze artikelen bespreken een specifieke situatie, binnen een welbepaalde plaats, tijdsbestek en context maar hebben geenszins betrekking op de door u verklaarde persoonlijke vrees ten aanzien van Oekraïne. Evenmin kan uit deze*

documenten blijken dat de autoriteiten zich apathisch opstellen bij dit soort problemen. Het Russisch rapport over de armste landen van Europa geeft een schets weer van de economische situatie van enkele landen in Europa maar gaan verder niet in op de door u aangehaalde persoonlijke problemen. Bovendien kan er niet nagegaan worden op welke wijze dit rapport tot stand is gekomen, noch met welk doel het werd opgesteld. Bovendien kan hier niet uit blijken dat u zich bij een terugkeer naar Oekraïne in een precaire situatie zou terechtkomen. Het filmpje van een soldaat die zich agressief uitlaat ten aanzien van een jonge rekrut toont slechts een momentopname aan binnen een specifieke context en schetst de daden van één persoon. Hieruit kan niet opgemaakt worden dat het gehele Oekraïense leger zich zou op gelijkaardige wijze zou opstellen, evenmin dat de autoriteiten tegen zulk uitzonderlijk gedrag geen stappen ondernemen. Uw UNRWA-registratiekaart toont aan dat u in de Gazastrook beroep kan doen op de diensten van het agentschap. Uw oproepingsbrief uit de Gazastrook en het artikel in verband met een aanval op een Frans cultureel centrum in de Gazastrook hebben dan weer enkel betrekking op uw asielmotieven ten opzichte van de Palestijnse gebieden maar hebben geen betrekking op uw vrees ten aanzien van Oekraïne. Het medisch attest dat u neerlegt heeft betrekking op uw gezondheidstoestand en bespreekt bepaalde verwondingen die u in de Gazastrook zou opgelopen hebben. Zij kunnen uw verklaringen jegens Oekraïne echter niet bevestigen. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. De opmerkingen van uw advocaat werden in rekening genomen bij bovenstaande beoordeling." De Raad stelt vast dat deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist worden door verzoeker en deze worden overgenomen door de Raad.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofdte van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" dient te lopen. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Oekraïne.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij niet

aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Oekraïne ernstige problemen riskeert omwille van zijn Palestijnse origine en het racisme in de Oekraïense samenleving noch omwille van het (eventueel) vervullen van zijn militaire dienstplicht. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). in het arrest *Diakité* oordeelde het Hof dat het begrip *“binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden”* (HvJ, *Diakité*, pt. 35).

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dat zij inzake de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet over een zekere appreciatiemarge beschikt maar vaststelt dat *“uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kharkiv (Kharkiv oblast) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen”*. De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven volledig ongemoeid laat in het verzoekschrift en ook geen landeninformatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze analyse van verwerende partij niet langer accuraat zou zijn. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim actueel een internationaal gewapend conflict plaatsvindt. Evenmin ligt objectieve informatie voor waaruit kan blijken dat in verzoekers regio van herkomst sprake is van militaire confrontaties of gevechtshandelingen of dat deze regio door niet-regeringsgebonden troepen bezet is. De Raad besluit dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

6. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het verleden vervolgd werd of aan ernstige schade werd blootgesteld in Oekraïne. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechten van de verdediging, stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepalingen en de rechten van de verdediging concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dat deze bepaling onder meer stelt dat beslissingen genomen in toepassing van deze wet met redenen omkleed moeten zijn en de feiten waarop zij gebaseerd zijn, moeten vermelden. Het doel van deze bepaling bestaat er in de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET